

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce P. K., zastoupeného JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou se sídlem v Ostravě 2, ul. 28. října 5, proti žalovanému Policejnímu prezidiu České republiky, se sídlem v Praze 7, poštovní schránka 62/ALO, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 3. 2000, čj. 209, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2003, čj. 38 Ca 569/2001 – 51

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Policejního prezidia ze dne 10. 3. 2000, číslo 209. Tímto (posledně uvedeným rozhodnutím) bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Správy Severomoravského kraje Policie České republiky ze dne 22. 12. 1999 číslo 1336 o propuštění stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona ČNR č. 186/1992 Sb.

Stěžovatel důvod kasační stížnosti spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Uvedl, že nesouhlasí s hodnocením soudu, že svým jednáním porušil služební přísahu a služební povinnosti zvláště závažným způsobem. Má za to, že toto hodnocení vůbec tomuto soudu nepřísluší.

Za stejné jednání, za které byl propuštěn ze služebního poměru pro porušení přísahy, byl nejprve potrestán uložením kázeňského trestu a to snížením funkčního platu o 15% na dobu 3 měsíců. V hierarchii kázeňských trestů uvedených v zákoně o služebním poměru příslušníků Policie České republiky se nejedná o nejprísrnější kázeňský trest. Po uložení tohoto kázeňského trestu vykonával službu v nezměněném rozsahu po dobu 2 měsíců. Uložení tohoto kázeňského trestu byla ohodnocena míra zavinění stěžovatele. Rozhodně tedy nemohl úmyslně porušit služební přísahu zvláště závažným způsobem. Stěžovatel má za to, že městský soud nesprávně posoudil věc po právní stránce, protože totožné jednání, které bylo posouzeno jako kázeňský přestupek, tj. zaviněné porušení základních povinností policisty obsažených i ve služební přísaze menší, než je zvláště závažné porušení stejných povinností, hodnotil zároveň jako porušení služební přísahy (tedy i základních povinností policisty) zvláště závažným způsobem. Služební orgán v předcházejícím řízení jednal v rozporu se zákonem, neboť stejný skutek co do závažnosti porušení povinností policisty a potažmo i služební přísahy vyhodnotil dvakrát různým způsobem.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především poukázal na to, že bylo napadeno rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, a soud se tedy zabýval přezkumem tohoto rozhodnutí a nikoliv rozhodnutím o uložení kázeňského trestu. V daném případě služební funkcionář v souladu se shromážděnými důkazy rozhodl, že stěžovatel porušil zvláště závažným způsobem služební povinnost i služební přísahu. Způsob a intenzita porušení těchto povinností zakládá důvod k propuštění ze služebního poměru. Podle rozsudku městského soudu služební funkcionář vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a učiněné závěry mají oporu ve správním spisu. Samotná podstata kasační stížnosti je dle žalovaného věcně nesprávná. Námitka, že soud věc posoudil nesprávně po právní stránce, se případu napadeného kasační stížností netýká. Není totiž pravdou, že služební funkcionář a následně soud jednání, které bylo posouzeno jako kázeňský přestupek, hodnotil jako porušení služební přísahy. Konečně žalovaný uvedl, že se jinak ztotožňuje se závěry soudu, že řízení o propuštění ze služebního poměru a řízení o uložení kázeňského trestu jsou dvěma samostatnými řízeními s odlišným charakterem. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je personálním opatřením,

nikoliv trestem za porušení základních povinností policisty. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a neshledal ji důvodnou. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle § 32 odst. 1 zákona o služebním poměru (ve znění účinném v době vydání napadeného správního rozhodnutí) je kázeňským přestupkem zaviněné porušení základních povinností policisty, pokud nejde o trestný čin. Podle § 33 téhož zákona kázeňskými tresty jsou a) písemná důtka, b) snížení základního platu až o 15% na dobu nejvýše tří měsíců, c) snížení hodnosti o jeden stupeň až na dobu jednoho roku, d) zákaz činnosti, e) propadnutí věci.

Podle § 37 odst. 1 zákona o služebním poměru kázeňský trest nelze uložit, byl-li policista za týž skutek již odsouzen soudem; byl-li kázeňský trest uložen dříve, zruší se s účinností ode dne uložení. Podle § 32 odst. 2 téhož zákona kázeňský trest nelze uložit, popřípadě vykonat, byl-li kázeňský trest prominut nebo vztahuje-li se na přestupek amnestie. Podle § 106 odst. 1 písm. d) cit. zákona policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvlášť závažným způsobem.

V první řadě je třeba uvést, že v případě propuštění podle posledně uvedeného ustanovení soudu v řízení o přezkoumání rozhodnutí příslušného služebního funkcionáře přísluší, aby - pokud je to namítáno v žalobě - posoudil, zda se jedná o zvlášť závažné porušení služební přísahy nebo služební povinnosti, a aby mohl uvážít, zda jsou dány zákonné podmínky tohoto (posledně uvedeného) ustanovení zákona o služebním poměru.

I Nejvyšší správní soud má za to, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru na rozdíl od kázeňského trestu není sankcí (i když fakticky, nikoli však právně, takovéto personální opatření by z hlediska některých důsledků mohlo být za určitý druh trestu považováno). Z žádného z ustanovení zákona o služebním poměru či jiného zákona nevyplývá, že by propuštění ze služebního poměru nebylo možné poté, kdy za stejný skutek (stejně jednání) byl uložen kázeňský trest. Naopak, toliko za výše uvedených okolností je vyloučeno uložení kázeňského trestu, přičemž navíc o takovýto případ se u žalobce nejednalo.

Pro úplnost je třeba dále konstatovat, že nemůže obstát ani úvaha stěžovatele o nepřípustném rozdílu v hodnocení závažnosti jednání v případě uložení kázeňského trestu a v případě propuštění ze služebního poměru. Bezesporu porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem

[(§ 106 odst. 1 písm. d) služebního poměru)], zahrnuje i zaviněné porušení základních povinností policisty. Rozhodnutí o tom, zda dojde k propuštění policisty je především na úvaze příslušného služebního funkcionáře. Nic mu nebrání, aby i v případě splnění podmínek dle § 106 odst. 1 písm. d) cit. zákona s přihlédnutím ke všem dalším konkrétním okolnostem, přistoupil toliko k uložení kázeňského trestu. Stejně tak však zákonná úprava nevylučuje, aby poté, kdy příslušnému policistovi byl uložen kázeňský trest, po zjištění dalších skutečností, či po novém uvážení (při dodržení zákonných lhůt) bude policista propuštěn.

Ze všech těchto důvodů nebyla kasační stížnost shledána důvodnou a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovateli, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nad rámec běžných výdajů, nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. dubna 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu